Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2014. gada 3. aprīlī*

Apelācija — Valsts atbalsts — Atbalsts, kas netieša neierobežota galvojuma veidā piešķirts La Poste tās publiskas iestādes statusa dēļ — Galvojuma esamība — Valsts līdzekļu piešķīruma esamība — Priekšrocība — Pierādīšanas pienākums un apjoms

Lieta C-559/12 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2012. gada 3. decembrī iesniedza

Francijas Republika, ko pārstāv *G. de Bergues*, *D. Colas* un *J. Gstalter*, kā arī *J. Bousin*, pārstāvji,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otra lietas dalībniece –

Eiropas Komisija, ko pārstāv *B. Stromsky* un *D. Grespan*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ticano [*A. Tizzano*] (referents), tiesneši E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], E. Levits, M. Bergere [*M. Berger*] un S. Rodins [*S. Rodin*],

ģenerāladvokāts N. Jēskinens [*N. Jääskinen*],

sekretārs V. Turē [*V. Tourrès*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2013. gada 11. septembra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2013. gada 21. novembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Spriedums

1 Ar savu apelācijas sūdzību Francijas Republika lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2012. gada 20. septembra spriedumu lietā T-154/10 Francija/Komisija (turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums"), ar kuru šī tiesa noraidīja tās prasību par Komisijas 2010. gada 26. janvāra Lēmumu 2010/605/ES par valsts atbalstu C 56/07 (ex E 15/05), ko Francija piešķīrusi *La Poste* (OV L 274, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

Tiesvedības priekšvēsture

Vispārīgie apstākļi

2 Piemērojot Francijas 1990. gada 2. jūlija Likumu Nr. 90–568 par pasta un telekomunikāciju publisko pakalpojumu organizācijas noteikumiem (1990. gada 8. jūlija *JORF*, 8069. lpp.), bijušā Pasta un telekomunikāciju ģenerāldirekcija, kas līdz tam bija Pasta un telekomunikāciju ministrijas pakļautībā, no 1991. gada 1. janvāra tika sadalīta divās autonomās publisko tiesību juridiskās personās, proti, *France Télécom* un *La Poste*. Ar šo likumu *La Poste* papildus tās sabiedrisko pakalpojumu uzdevumiem tieši tika atļauts veikt arī noteiktas konkurencei atvērtas darbības.

3 Saskaņā ar 1990. gada 31. decembra lēmuma, ar kuru tiek piešķirts valsts galvojums *PTT* obligātajiem aizņēmumiem un *PTT* vērtspapīriem, kas izdoti pirms 1990. gada 31. decembra (1991. gada 18. janvāra *JORF*, 917. lpp.), 1. pantu "saistībā ar *PTT* obligāto aizņēmumu un vērtspapīru, kuri izdoti pirms 1990. gada 31. decembra, lai finansētu pasta un telekomunikāciju papildu budžeta ieguldījumu izdevumus saskaņā ar Pasta un telekomunikāciju kodeksa L. 127. pantu, procentiem, amortizāciju, prēmijām, komisijas maksām, izmaksām un citiem maksājumiem, [..] un kas nodoti *La Poste* saskaņā ar 1990. gada 2. jūlija likuma 22. pantu [..], valsts sniedz beznosacījuma galvojumu".

4 Turklāt ar 2001. gada 18. janvāra spriedumu *Cour de cassation* [Kasācijas tiesa] (otrā civillietu palāta) apstiprināja principu, saskaņā ar kuru *La Poste* ir pielīdzināma rūpnieciska un komerciāla rakstura publisko tiesību iestādei (turpmāk tekstā – "*EPIC*").

5 Francijas administratīvajās tiesībās *EPIC* ir publisko tiesību juridiskās personas, kuras ir atsevišķas juridiskas personas, kas nošķirtas no valsts un kam ir finanšu autonomija, kā arī īpaši piešķirtas pilnvaras, kuras kopumā ietver viena vai vairāku sabiedrisko interešu uzdevumu veikšanu.

6 *EPIC* statuss rada noteiktas juridiskas sekas, tostarp vispārējo tiesību normu par maksātnespējas un bankrota procedūrām nepiemērojamību, kā arī to, ka ir piemērojams 1980. gada 16. jūlija Likums Nr. 80–539 par kavējuma naudām, kas uzliktas administratīvajā jomā, un par spriedumu izpildi, ko veic publisko tiesību juridiskās personas (1980. gada 17. jūlija *JORF*, 1799. lpp.).

Administratīvais process un apstrīdētais lēmums

7 Ar 2005. gada 21. decembra lēmumu Eiropas Komisija apstiprināja *La Poste* bankas un finanšu darbību nodošanu tās meitasuzņēmumam *La Banque Postale*. Šajā lēmumā Komisija uzsvēra, ka jautājums par neierobežoto valsts galvojumu par labu *La Poste* tiks izskatīts atsevišķā procedūrā.

8 2006. gada 21. februārī Komisija saskaņā ar Padomes 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus [EKL 88.] panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.), 17. pantu informēja Francijas iestādes par saviem sākotnējiem secinājumiem par neierobežota valsts galvojuma pastāvēšanu, kurš izrietot no *La Poste* statusa un esot valsts atbalsts EKL 87. panta 1. punkta izpratnē.

9 Uzskatot, ka šis varbūtējais galvojums ir pastāvējis pirms 1958. gada 1. janvāra, EK līguma spēkā stāšanās datuma Francijā, Komisija piemēroja procesuālos noteikumus par pastāvošiem atbalstiem un saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 18. pantu aicināja Francijas Republiku vēlākais 2008. gada 31. decembrī atcelt *La Poste* piešķirto galvojumu.

10 Izvērtējusi precizējumus, kurus Francijas iestādes bija iesniegušas par 1981. gada 12. maija Dekrēta Nr. 81–501, kas bija pieņemts Likuma Nr. 80–539 piemērošanai, grozījumu projektu (1981. gada 14. maija *JORF*, 1406. lpp.), Komisija informēja minētās iestādes par savu lēmumu sākt oficiālo izmeklēšanas procedūru. 2008. gada 3. jūnijā publicējot šo lēmumu *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* (OV C 135, 7. lpp.), Komisija aicināja ieinteresētās personas iesniegt savus apsvērumus par strīdīgo pasākumu.

11 Atbildot uz Komisijas lūgumu, Francijas iestādes ar 2009. gada 31. jūlijā nosūtītu ziņojumu informēja Komisiju, ka 2009. gada 29. jūlijā Francijas Ministru padome ir pieņēmusi likumprojektu, kurā paredzēts no 2010. gada 1. janvāra pārveidot *La Poste* par akciju sabiedrību, uz kuru būtu attiecināmas vispārējās tiesību normas par sanācijas un likvidācijas procedūrām. Šī projekta rezultātā tika pieņemts 2010. gada 9. februāra Likums Nr. 2010–123 par valsts uzņēmumu *La Poste* un pasta darbībām (2010. gada 10. februāra *JORF*, 2321. lpp.), kas stājās spēkā tā paša gada 1. martā.

12 2010. gada 27. februārī Komisija paziņoja apstrīdēto lēmumu Francijas iestādēm.

13 Pirmkārt, tostarp atgādinājusi attiecīgā pasākuma saturu (minētā lēmuma 18.–37. apsvērums), Komisija konstatēja Francijas valsts neierobežota galvojuma par labu *La Poste* pastāvēšanu sakarā ar noteiktām īpašām iezīmēm, kas ir cieši saistītas ar tās publiskās iestādes statusu (minētā lēmuma 116.–255. apsvērums).

14 Šajā ziņā Komisija vispirms uzsvēra, ka uz *La Poste* nav attiecināmas vispārējās tiesību normas par grūtībās nonākušu uzņēmumu sanāciju un likvidēšanu (apstrīdētā lēmuma 116.–147. apsvērums).

15 Pēc tam tā pierādīja, ka *La Poste* kreditoram ir garantēta tā prasījumu atmaksa gadījumā, ja *La Poste* nonāktu finanšu grūtībās un nevarētu nomaksāt savus parādus (minētā lēmuma 148.–229. apsvērums).

16 Visbeidzot Komisija atzina, ka, pat ja pēc īpašo atgūšanas procedūru izmantošanas, ko tā ir aprakstījusi apstrīdētā lēmuma 150.–229. apsvērumā, *EPIC* kreditoram neizdotos panākt sava prasījuma atmaksu, šim kreditoram paliks garantija, ka minētais parāds neizzudīs. Proti, lai nodrošinātu uzdevuma sniegt sabiedrisko pakalpojumu nepārtrauktību, *La Poste* tiesības un pienākumi vienmēr ir tikuši nodoti kādai publisko tiesību juridiskajai personai, kas nav valsts, vai šādas personas nepastāvēšanas gadījumā – valstij (minētā lēmuma 230.–250. apsvērums).

17 Šādos apstākļos Komisija secināja, ka *La Poste* saņemtais neierobežotais valsts galvojums ietver valsts līdzekļu nodošanu Komisijas paziņojuma par [EKL] 87. un 88. panta piemērošanu valsts atbalstam garantiju [galvojumu] veidā (OV 2008, C 155, 10. lpp.) 2.1. punkta izpratnē (apstrīdētā lēmuma 254. apsvērums) un ir attiecināms uz valsti (minētā lēmuma 255. apsvērums).

18 Otrkārt, Komisija konstatēja pirmām kārtām, ka labvēlīgākie kredīta nosacījumi, kurus *La Poste* bija ieguvusi, pateicoties šim neierobežotajam galvojumam, ir selektīva priekšrocība (apstrīdētā lēmuma 256.–300. apsvērums) un ka tas tā ir, ņemot vērā arī vairākas novērtējuma aģentūru analīzes un metodoloģijas, no kurām izrietot, ka šis galvojums kā valsts palīdzības, kas sniegta *La Poste*, būtisks elements labvēlīgi ietekmēja *La Poste* finanšu novērtējumu un līdz ar to kredīta nosacījumus, kurus tā varēja iegūt (apstrīdētā lēmuma 258.–293. apsvērums). Otrām kārtām Komisija secināja, ka izvērtējamais pasākums varēja izkropļot konkurenci un ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm (minētā lēmuma 301. apsvērums).

19 Pēc tam Komisija secināja, ka attiecīgais galvojums ir valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē (apstrīdētā lēmuma 302. apsvērums) un ka, pat ja tas tiktu grozīts atbilstoši Francijas iestāžu piedāvātajam, tas neatbilstu nevienam no nosacījumiem, lai to varētu atzīt par saderīgu ar iekšējo tirgu (minētā lēmuma 303.–315. apsvērums).

20 Līdz ar to Komisija apstrīdētā lēmuma 1. pantā nolēma, ka "neierobežotā valsts garantija, ko Francija piešķīrusi *La Poste*, ir valsts atbalsts, kas nav saderīgs ar iekšējo tirgu, [un ka] Francijai šis atbalsts jāatceļ vēlākais līdz 2010. gada 31. martam".

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

21 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2010. gada 2. aprīlī, Francijas Republika cēla prasību atcelt apstrīdēto lēmumu, šīs prasības pamatojumam izvirzot trīs pamatus.

22 Pēc tam, kad tā pārsūdzētā sprieduma 35.–48. punktā bija noraidījusi iebildi par šīs prasības nepieņemamību, jo apstrīdētais lēmums neesot nelabvēlīgs, Vispārējā tiesa minētā sprieduma 53. punktā attiecībā uz lietas būtību norādīja, ka izvirzītie pamati būtībā attiecas uz priekšrocības pastāvēšanas konstatēšanu. Tādējādi šī sprieduma 54.–57. punktā tā attiecīgā argumenta novēlotā rakstura dēļ atzina par nepieņemamu argumentu par to, ka nav ievērots nosacījums par valsts līdzekļu nodošanu, uzskatot, ka tas ir jauns pamats, kurš ir ticis izvirzīts replikas stadijā.

23 Līdz ar to tā pārsūdzētā sprieduma 61.–103. punktā vispirms noraidīja otro pamatu, kas attiecās uz Komisijas pieļautajām kļūdām faktos un tiesību piemērošanā, ciktāl tā bija atzinusi, ka Francijas tiesību aktos ir paredzēta netieša un neierobežota valsts galvojuma piešķiršana *EPIC*, ņemot vērā to statusu.

24 Turpinājumā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 104.–117. punktā izvērtēja trešo pamatu, kurš attiecās uz priekšrocības jēdziena LESD 107. panta 1. punkta izpratnē pārkāpumu un kurš sastāv no divām daļām.

25 Minētā sprieduma 105.–112. punktā Vispārējā tiesa noraidīja šī pamata pirmo daļu, kurā tika apgalvots, ka Komisija, tostarp pamatojoties uz novērtējuma aģentūru viedokli, kļūdaini ir secinājusi, ka valsts galvojuma pastāvēšana varēja radīt priekšrocību par labu *La Poste*. Attiecīgā sprieduma 113.–116. punktā tā noraidīja minētā pamata otro daļu, kurā tika apgalvots, ka Komisija kļūdaini ir secinājusi, ka varbūtējais valsts galvojums varēja sniegt priekšrocību *La Poste* sakarā ar labvēlīgo ietekmi, kāda šim galvojumam bija attiecībā uz tās finanšu novērtējumu.

26 Visbeidzot pārsūdzētā sprieduma 118.–125. punktā Vispārējā tiesa kā nepamatotu noraidīja pirmo pamatu, ar kuru tika apgalvota kļūda tiesību piemērošanā, ko Komisija esot pieļāvusi attiecībā uz tai valsts atbalsta jomā pastāvošo pierādīšanas pienākumu un apjomu gan saistībā ar netieša valsts galvojuma par labu *La Poste* pastāvēšanas pierādīšanu, gan saistībā ar priekšrocības pastāvēšanas izvērtēšanu.

27 Šajā ziņā, pirmkārt, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 120. punktā konstatēja, ka "pierādījumi, kas jāsniedz Komisijai, lielā mērā ir atkarīgi no attiecīgā valsts pasākuma būtības" un ka netieša valsts galvojuma pastāvēšana "var tikt izsecināta no saskanīgu apstākļu kopuma, kuriem ir zināma ticamība un koherence un kuri izriet no atbilstošo valsts tiesību normu interpretācijas, proti, no kuriem var tikt izsecinātas juridiskās sekas, kuras izriet no saņēmēja uzņēmuma juridiskā statusa".

28 Līdz ar to tā minētā sprieduma 121. punktā norādīja, ka Komisija ir "pozitīvi izvērtējusi neierobežota valsts galvojuma par labu *La Poste* pastāvēšanu", ņemot vērā vairākus saskanīgus apstākļus, kas ir pietiekams pamats, lai tiktu pierādīts, ka *La Poste* saņēma šādu galvojumu sakarā ar savu *EPIC* statusu.

29 Otrkārt, minētā sprieduma 123. punktā Vispārējā tiesa atzina, ka Komisija ir sniegusi pietiekamu informāciju, lai pierādītu, ka šis galvojums ir priekšrocība, ciktāl Komisijai jau piešķirtu atbalstu gadījumā nav pienākuma konstatēt strīdīgā pasākuma faktiskās sekas. Tā arī precizēja, ka šajā ziņā nekādi nav jānošķir pastāvoši atbalsti un nelikumīgi atbalsti.

30 Minētā vērtējuma pamatojumam Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 124. punktā nosprieda, ka "priekšrocības [faktiskās] sekas, ko sniedz valsts galvojums, var tikt prezumētas" un ka "šāds galvojums ļauj kredīta ņēmējam saņemt zemākas procentu likmes vai piedāvāt mazāku nodrošinājumu".

31 Ņemot vērā visus šos apsvērumus, Vispārējā tiesa noraidīja prasību kopumā.

Lietas dalībnieku prasījumi

32 Savā apelācijas sūdzībā Francijas Republika lūdz Tiesu:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu;

— pašai taisīt galīgo spriedumu lietā, atceļot apstrīdēto lēmumu, vai nodot lietu atkārtotai izskatīšanai Vispārējā tiesā;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

33 Komisija lūdz Tiesu:

— noraidīt apelācijas sūdzību kā daļēji nepieņemamu un daļēji nepamatotu;

— piespriest Francijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

34 Savas apelācijas sūdzības pamatojumam Francijas Republika ir izvirzījusi četrus pamatus.

Par pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

35 Pirmajā pamatā Francijas Republika apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi tās Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktu un 48. panta 2. punktu, ciktāl tā pārsūdzētā sprieduma 53.–57. punktā ir atzinusi, ka visi prasības atcelt tiesību aktu pamatojumam izvirzītie pamati ir saistīti ar priekšrocības pastāvēšanas konstatēšanu un ka līdz ar to arguments, kas ir saistīts ar nosacījuma par valsts līdzekļu nodošanu neievērošanu, ir nepieņemams, jo tas ir jauns pamats, kurš ir ticis izvirzīts tiesvedības laikā.

36 Šajā ziņā tā ir norādījusi – kā tas skaidri izriet no apstrīdētā lēmuma 4.1.1. daļas ar nosaukumu "Neierobežotas valsts garantijas esība: valsts līdzekļu klātbūtne", kā arī no šī paša lēmuma 161., 166., 183. un 254. apsvēruma, ka jautājums par valsts galvojuma pastāvēšanu ir neatraujami saistīts ar nosacījumu par valsts līdzekļu nodošanu. No tā izriet, ka, savā Vispārējā tiesā iesniegtajā prasības pieteikumā apstrīdot neierobežota galvojuma pastāvēšanu par labu *EPIC*, tā nenoliedzami ir apstrīdējusi valsts līdzekļu nodošanas pastāvēšanu.

37 Komisija uz to atbild, ka no pārsūdzētā sprieduma 57. punkta, lasot to kopā ar Vispārējās tiesas sēdes protokolu, izriet, ka prasības pieteikumā par tiesību akta atcelšanu nebija ietverts neviens autonoms pamats par "valsts līdzekļu" nodošanas neesamību. Katrā ziņā tā norāda, ka Vispārējā tiesa bija izvērtējusi, vai attiecīgais galvojums bija saistīts ar valsts līdzekļiem vai tajā tika izmantoti valsts līdzekļi.

Tiesas vērtējums

38 Vispirms ir jānorāda, ka saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktu strīda priekšmets un kopsavilkums par izvirzītajiem pamatiem ir divi pamatelementi, kuriem ir jābūt norādītiem pieteikumā par lietas ierosināšanu. Turklāt saskaņā ar minētā reglamenta 48. panta 2. punktu tiesvedības laikā nav atļauts izvirzīt jaunus pamatus, izņemot gadījumus, kad tie ir saistīti ar tādiem tiesību un faktiskiem apstākļiem, kas ir kļuvuši zināmi iztiesāšanas laikā.

39 Tāpat ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ikvienā pieteikumā par lietas ierosināšanu ir jāietver strīda priekšmets, kā arī izvirzīto pamatu kopsavilkums un tie ir jānorāda pietiekami skaidri un precīzi, lai atbildētājs varētu sagatavot savu aizstāvību un lai Savienības tiesa varētu veikt pārbaudi. Tāpat šajā pieteikumā ietvertajiem prasījumiem ir jābūt formulētiem nepārprotamā veidā, lai izvairītos no tā, ka Savienības tiesa lemj *ultra petita* vai arī nelemj par kādu iebildumu (šajā ziņā skat. 2008. gada 20. novembra spriedumu lietā C-66/06 Komisija/Īrija, 30. un 31. punkts; 2009. gada 12. februāra spriedumu lietā C-475/07 Komisija/Polija, 43. punkts, kā arī 2013. gada 7. maija rīkojumu lietā C-418/12 P *TME*/Komisija, 33. punkts).

40 Kaut arī šajā lietā pieteikumā par lietas ierosināšanu nav ietverts pamats, ar kuru formāli būtu apstrīdēts nosacījums par valsts līdzekļu nodošanas pastāvēšanu, tomēr no šī pieteikuma formulējuma konsekventi un saprotami izriet pamatelementi, ar kuriem ir pamatots arguments par to, ka Komisija nav ievērojusi šo nosacījumu, kā arī šī argumenta kopsavilkums.

41 No šī pieteikuma 110.–123. un 181. punkta, kas ir ietverti pamatā, ar kuru tiek apgalvotas kļūdas, kas ir tikušas pieļautas attiecībā uz neierobežota valsts galvojuma par labu *La Poste* pastāvēšanu, acīmredzami izriet, ka Francijas Republika jau šajā pirmstiesas stadijā bija apstrīdējusi valsts līdzekļu nodošanas pastāvēšanu.

42 Pirmkārt, Francijas Republika pieteikuma par lietas ierosināšanu 119. un 123. punktā ir apstiprinājusi, ka Likuma Nr. 80–539 piemērošana "nenozīmē, ka valsts izmanto pati savus līdzekļus, lai atbalstītu" saistības neizpildījušu publisku iestādi, jo šis likums "nerada valstij nekādu pienākumu garantēt parādu atmaksu" no šīs iestādes puses. Otrkārt, šī paša pieteikuma 181. punktā – pretēji Komisijas apgalvotajam – tā ir tieši kritizējusi apstrīdētā lēmuma 254. punktu, apgalvojot, ka "prasījuma neizzušanas garantija nevar tikt uzskatīta par šī prasījuma atmaksas garantiju un ietvert valsts līdzekļu nodošanu".

43 Veids, kādā ir strukturēts minētais pieteikums, ir tieši saistīts ar apstrīdētā lēmuma struktūru, kurā savukārt ir atspoguļota izvērtētā valsts pasākuma specifika. Turklāt ir vispārzināms, ka šī lēmuma 4.1.1. daļas nosaukums bija "Neierobežotas valsts garantijas esība: valsts līdzekļu klātbūtne" un ka vairākos šī lēmuma apsvērumos, tostarp 161., 165., 174.–179., 188. un 254. apsvērumā, bija izskatīts jautājums par to, vai patiešām pastāvēja netiešs valsts galvojums par labu *La Post*, – pārbaudot, vai Francijas tiesībās pastāv tiešs vai netiešs valsts pienākums izmantot savus līdzekļus saistības neizpildījušas *EPIC* zaudējumu segšanai.

44 Līdz ar to pretēji tam, ko pārsūdzētā sprieduma 53.–56. punktā bija apstiprinājusi Vispārējā tiesa, pieteikumā par lietas ierosināšanu izvirzītie pamati prasības atcelt tiesību aktu pamatojumam nebija saistīti tikai ar priekšrocības pastāvēšanas konstatēšanu un argumentācija par valsts līdzekļu nodošanu nebija jauns pamats, kurš ir ticis izvirzīts replikas stadijā.

45 Tomēr ir jākonstatē, kā savos rakstveida apsvērumos ir norādījusi arī Komisija, ka pamata kļūdaina atzīšana par jaunu pamatu nevar būt pamats pārsūdzētā sprieduma atcelšanai.

46 Būtībā ir jānorāda, ka saistībā ar atbildi, kas ir tikusi sniegta uz minētā pieteikuma otro pamatu, tostarp pārsūdzētā sprieduma 85.–87. un 92.–98. punktā, Vispārējā tiesa katrā ziņā ir veikusi pilnīgu un izsmeļošu tā Francijas Republikas izvirzītā argumenta pamatotības izvērtējumu, kurā tika apgalvota nosacījuma par valsts līdzekļu nodošanu neievērošana.

47 Ņemot vērā šos apsvērumus, pirmais pamats tādējādi ir atzīstams par neiedarbīgu.

Par otrajā pamatā izvirzītajiem galvenajiem argumentiem

Lietas dalībnieku argumenti

48 Ar otrajā pamatā izvirzītajiem galvenajiem argumentiem Francijas Republika apgalvo, ka Vispārējā tiesa, nospriežot, ka Komisija ir juridiski pietiekami pierādījusi valsts galvojuma esamību, ir pārkāpusi pierādīšanas pienākumu un apjomu reglamentējošos noteikumus.

49 Pirmkārt, tā uzskata, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 121. punktā ir kļūdaini apstiprinājusi vispārīgo vērtējumu, ko Komisija bija veikusi apstrīdētajā lēmumā. Šī iestāde esot piemērojusi vairākas negatīvas prezumpcijas un pārnesusi pierādīšanas pienākumu, uzskatīdama, ka Francijas iestādēm bija jāpierāda galvojuma par labu *La Post* neesamība, jo uz šo *EPIC* nebija attiecināmas vispārējās tiesību normas par grūtībās nonākušu uzņēmumu sanāciju un likvidāciju.

50 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 73. un 74. punktā nospriežot, ka Komisija bija tiesīga apstrīdētā lēmuma 126. un 131. punktā izmantot prezumpcijas un pārnest pierādīšanas pienākumu. No šiem apsvērumiem izrietot, ka tā ir prezumējusi, ka *La Poste* ir ticis piešķirts galvojums, vispirms neizvērtējot, vai šis galvojums jau nebija beidzies ar 2001. gada 1. augusta Konstitutīvā likuma par budžeta likumiem stāšanos spēkā 2005. gada 1. janvārī.

51 Treškārt, Francijas Republika norāda, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 119. punktā ir kļūdaini piemērojusi pierādīšanas pienākumu un apjomu reglamentējošos principus, kas ir noteikti 2009. gada 17. septembra spriedumā lietā C-520/07 P Komisija/*MTU Friedrichshafen* (Krājums, I-8555. lpp.). Šie principi attiecoties tikai uz lēmumiem, kurus Komisija ir pieņēmusi atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 13. panta 1. punktam, pamatojoties uz pieejamo informāciju, gadījumos, kad dalībvalsts nav izpildījusi rīkojumu par informācijas sniegšanu.

52 Ceturtkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 120. punktā ir kļūdaini nospriedusi, ka *La Post*, ņemot vērā tā *EPIC* statusu, piešķirtā valsts galvojuma netiešais raksturs varēja radīt mazākas prasības pierādīšanas jomā un tam nebija nepieciešams pozitīvs pierādījums, kas būtu balstīts uz objektīviem un saskaņotiem elementiem, ar kuriem pārliecinoši būtu iespējams pierādīt, ka valstij pastāvēs juridisks pienākums veikt samaksu kreditoram gadījumā, ja *EPIC* neizpildītu savas saistības.

53 Komisija norāda uz apgalvojumu par iespējamo negatīvo prezumpciju vai pieņēmumu izmantošanu nepieņemamību, jo tajos nav identificēta neviena Vispārējās tiesas pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, bet ir tikai atkārtoti pirmajā instancē izvirzītie argumenti. Katrā ziņā tā apgalvo, ka šie apgalvojumi nav pamatoti.

Tiesas vērtējums

54 Ar otrajā pamatā izvirzītajiem galvenajiem argumentiem apelācijas sūdzības iesniedzēja iebilst pret to, ka Vispārējā tiesa, pirmkārt, ir atzinusi, ka Komisija bija tiesīga pārnest pierādīšanas pienākumu attiecībā uz galvojuma pastāvēšanu, pamatojoties uz to, ka uz *La Poste* nebija attiecināmas vispārējās tiesību normas par grūtībās nonākušu uzņēmumu sanāciju un likvidāciju, un, otrkārt, nav ievērojusi noteikumus par nepieciešamo pierādījumu apjomu šāda galvojuma pastāvēšanas pierādīšanā.

55 Ir jākonstatē, ka šo apgalvojumu pamatā ir kļūdaina pārsūdzētā sprieduma interpretācija.

56 Pirmkārt, ir jānorāda, ka minētā sprieduma 121. punktā Vispārējā tiesa ir tieši atzinusi, ka Komisija ir "pozitīvi izvērtējusi neierobežota valsts galvojuma par labu *La Poste* pastāvēšanu", jo tā bija ņēmusi vērā vairākus saskanīgus apstākļus, kas ir detalizēti atgādināti tajā pašā minētā sprieduma punktā un "kas ir pietiekams pamats, lai tiktu pierādīts, ka *La Poste* sakarā ar savu *EPIC* statusu saņēma netiešu un neierobežotu valsts galvojumu", un kuru starpā tas, ka uz *La Poste* nebija attiecināmas sanācijas un likvidācijas procedūras, bija tikai sākumpunkts attiecīgās valsts tiesību sistēmas pilnīgai un plašai analīzei.

57 No minētā punkta tādējādi izriet, ka Vispārējā tiesa principā nav apstiprinājusi nekādu negatīvu prezumpciju izmantošanu un Komisijas pieļautu pierādīšanas pienākuma pārnešanu.

58 Otrkārt, nav pamatota arī argumentācija attiecībā uz kļūdām, kuras pārsūdzētā sprieduma 73. un 74. punktā esot pieļāvusi Vispārējā tiesa, ciktāl tā esot apstiprinājusi vērtējumu, ko ar prezumpciju un pierādīšanas pienākuma pārnešanas palīdzību apstrīdētā lēmuma 126. un 131. punktā bija izdarījusi Komisija.

59 Šajos apsvērumos Komisija ir vienīgi noraidījusi atsevišķus Francijas Republikas izvirzītos argumentus, kuros runa bija par to, vai attiecīgais netiešais galvojums, pieņemot, ka tas pastāv, vairs nebija spēkā esošs, ņemot vērā 2001. gada 1. augusta Konstitutīvā likuma par budžeta likumiem stāšanos spēkā. Sākotnējs pieņēmums par šāda galvojuma pastāvēšanu, kurš ir ietverts apstrīdētajā lēmumā, ir tikai apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentācijas pārņemšana, ko ir veikusi Komisija. Līdz ar to pārsūdzētā sprieduma 73. un 74. punktā apstiprinot minētajos apsvērumos paustā Komisijas vērtējuma pamatotību, Vispārējā tiesa nav acīmredzami apstiprinājusi negatīvu prezumpciju izmantošanu vai pierādīšanas pienākuma pārnešanu attiecībā uz netieša un neierobežota valsts galvojuma par labu *La Poste* pastāvēšanu.

60 Treškārt, ir jānoraida arī arguments, saskaņā ar kuru Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 119. punktā esot kļūdaini interpretējusi iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/*MTU Friedrichshafen*, jo tas attiecoties uz Komisijas galīgā lēmuma pieņemšanu valsts atbalsta jomā, pamatojoties uz nepilnīgu vai fragmentāru informāciju, kas šajā lietā tā nav.

61 Pirmām kārtām Vispārējā tiesa ir minējusi šo spriedumu tikai, lai atbildētu uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentāciju, kura bija pamatojusies uz šo spriedumu, lai atspēkotu to, ka Komisijai joprojām bija pienākums sniegt pozitīvus pierādījumus par atbalsta pastāvēšanu.

62 Otrām kārtām, lai arī tā atgādināja šādu šobrīd izskatāmajā lietā nebūtisku judikatūru, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 119. punktā jebkurā gadījumā ir pamatoti atzinusi, ka Komisija "nedrīkst pieņemt, ka uzņēmums ir guvis no valsts atbalsta izrietošu priekšrocību, pamatojoties vienīgi uz negatīvu prezumpciju, kas sakņojas tādas informācijas trūkumā, kura ļautu izdarīt pretēju secinājumu, ja trūkst citu pierādījumu, kas ļautu pozitīvi pierādīt šādas priekšrocības esamību".

63 Šāds vērtējums atbilst Tiesas judikatūrai par pierādījumu sniegšanas valsts atbalsta nozarē principiem, saskaņā ar kuru Komisijai attiecīgo pasākumu izmeklēšanas procedūra ir jāveic rūpīgi un objektīvi, lai galīgā lēmuma, ar kuru tiek konstatēta atbalsta esamība un attiecīgā gadījumā – atbalsta nesaderība vai

nelikumība, pieņemšanas brīdī tās rīcībā būtu cik vien iespējams vispilnīgākie un visticamākie pierādījumi šāda lēmuma pieņemšanai (šajā ziņā skat. 2010. gada 2. septembra spriedumu lietā C-290/07 P Komisija/*Scott*, Krājums, I-7763. lpp., 90. punkts).

64 Ceturtkārt un visbeidzot, ir jākonstatē, ka Vispārējā tiesa nav arī pārkāpusi noteikumus par nepieciešamo pierādījumu apjomu, lai pierādītu netieša un neierobežota valsts galvojuma par labu tādai publisko tiesību iestādei kā *EPIC* pastāvēšanu un lai tādējādi pierādītu, ka šajā lietā ir ticis izpildīts nosacījums par valsts līdzekļu klātbūtni.

65 Kā savu secinājumu 35. un 36. punktā ir norādījis ģenerāladvokāts, lai pierādītu šāda galvojuma esamību, kurš tieši neizriet ne no viena leģislatīva vai līgumiska akta, Komisija var pamatoties uz būtisku, precīzu un saskanīgu norāžu kopuma metodi, lai izvērtētu, vai valsts tiesībās pastāv faktisks valsts pienākums izmantot pašai savus līdzekļus saistības neizpildījušas *EPIC* radīto zaudējumu segšanai un tādējādi – atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai – pietiekami konkrēts tādu izdevumu ekonomiskais risks, kuri būtu jāsedz no valsts budžeta (skat. 2013. gada 19. marta spriedumu apvienotajās lietās C-399/10 P un C-401/10 P *Bouygues* un *Bouygues Télécom*/Komisija u.c. un Komisija/Francija u.c., 106. punkts un tajā minētā judikatūra).

66 No tā izriet, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 120. punktā ir pamatoti apstiprinājusi, pirmkārt, ka "pierādījumi, kas jāsniedz Komisijai, lielā mērā ir atkarīgi no attiecīgā valsts pasākuma būtības" un, otrkārt, ka netieša valsts galvojuma esamība "var tikt izsecināta no saskanīgu apstākļu kopuma, kuriem ir zināma ticamība un koherence un kuri izriet no atbilstošo valsts tiesību normu interpretācijas".

67 Ņemot vērā šos apsvērumus, ir jānoraida visi otrajā pamatā izvirzītie galvenie argumenti.

Par otrajā pamatā izvirzītajiem pakārtotajiem argumentiem un trešo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

68 Ar otrajā pamatā izvirzītajiem pakārtotajiem argumentiem un trešo pamatu Francijas Republika apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir sagrozījusi pierādījumus, it īpaši saistībā ar Francijas tiesībām, kurus bija izvirzījusi Komisija un kuri ir atgādināti pārsūdzētā sprieduma 121. punktā, ciktāl tā ir atzinusi, ka ar tiem var tikt pierādīta neierobežota valsts galvojuma par labu *La Poste* pastāvēšana.

69 Trešais pamats sastāv no četrām daļām.

70 Šā pamata pirmajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 69.–77. punktā Vispārējā tiesa ir sagrozījusi *Conseil constitutionnel* [Konstitucionālās padomes] judikatūru (2011. gada 25. jūlija Lēmums Nr.°2001–448 DC) un *Conseil d'État* [Valsts Padomes] judikatūru (1938. gada 1. aprīļa spriedums lietā *Société de l'Hôtel d'Albe*, *Recueil des décisions du Conseil d'État*, 341. lpp., un 2005. gada 8. septembra Paziņojums Nr.°371558), kā arī *Conseil d'État* 1995. gada ziņojumu un ekonomikas, finanšu un rūpniecības ministra 2003. gada 22. jūlija ziņojumu, atzīstot, ka Komisija ir pamatoti secinājusi, ka Francijas tiesībās nav izslēgta valsts iespēja piešķirt *EPIC* netiešu galvojumu.

71 Francijas Republika minētā pamata otrajā daļā apgalvo, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 84.–87. punktā ir sagrozījusi Francijas tiesības, apstiprinādama Komisijas secinājumus attiecībā uz sekām, kas izriet no Likuma Nr. 80–539 piemērošanas.

72 Šā paša pamata trešā daļa attiecas uz Francijas tiesību sagrozīšanu, ko pārsūdzētā sprieduma 92.–99. punktā esot pieļāvusi Vispārējā tiesa, nospriezdama, ka Komisija pamatoti varēja pielīdzināt valsts atbildības iestāšanās nosacījumus galvojuma mehānismam, pamatojoties uz *Conseil d'État* 2005. gada 18. novembra spriedumu lietā *Société fermière de Campoloro* un citi (*Recueil des décisions*

du Conseil d'État, 515. lpp.), *Conseil d'État* 1995. gada ziņojumu, kā arī Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2006. gada 26. septembra spriedumu lietā *Société de gestion du port de Campoloro* un *Société fermière de Campoloro* pret Franciju (prasības pieteikums Nr. 57516/00, turpmāk tekstā – "*Campoloro* spriedums").

73 Turklāt attiecībā uz šajā spriedumā noteikto principu piemērojamību šobrīd izskatāmajā lietā Vispārējā tiesa neesot izpildījusi arī pienākumu norādīt pamatojumu, tostarp saistībā ar pārsūdzētā sprieduma 99. punktu.

74 Visbeidzot trešā pamata ceturtajā daļā Francijas Republika iebilst pret to, ka Vispārējā tiesa minētā sprieduma 102. punktā ir atzinusi, ka ar sabiedrisko pakalpojumu uzdevumu saistīto tiesību un pienākumu nodošana principā nozīmē vienlaicīgu iestādes, kurai uzticēts minētais uzdevums, tiesību un pienākumu nodošanu.

75 Pakārtoti apelācijas sūdzības iesniedzēja ir norādījusi uz kļūdu faktu juridiskajā kvalifikācijā, ko Vispārējā tiesa ir pieļāvusi, atzīstot, ka Francijas tiesībās *La Poste* ir piešķirts netiešs un neierobežots galvojums.

76 Komisija uzskata, ka otrā pamata otrajā daļā un trešajā pamatā izvirzītie argumenti ir nepieņemami, jo tajos nav identificēta nekāda pierādījumu sagrozīšana vai kļūda faktu juridiskajā kvalifikācijā, ciktāl Francijas valdība ir vienīgi apstrīdējusi Vispārējās tiesas veikto Francijas tiesību izvērtējumu.

Tiesas vērtējums

77 Otrajā pamatā izvirzītie pakārtotie argumenti un trešajā pamatā izvirzītie argumenti, kuri būtībā ir līdzvērtīgi, attiecas, pirmkārt, uz Francijas tiesību sagrozīšanu vai kļūdu to juridiskajā kvalifikācijā, ko ir pieļāvusi Vispārējā tiesa, un, otrkārt, uz pamatojuma trūkumu, kas ir ietekmējis Vispārējās tiesas veikto sprieduma lietā *Campoloro* interpretāciju.

78 Attiecībā, pirmkārt, uz argumentiem, ar kuriem ir norādīts uz Francijas tiesību analīzē pieļautajām kļūdām, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru gadījumā, ja Vispārējā tiesa ir konstatējusi vai novērtējusi faktus, Tiesai vienīgajai saskaņā ar LESD 256. pantu ir kompetence pārbaudīt šo faktu juridisko kvalifikāciju un tiesiskās sekas, kas ir tikušas paredzētas. Tādējādi faktu vērtējums, izņemot gadījumu, kad Vispārējai tiesai iesniegtie pierādījumi ir sagrozīti, nav tiesību jautājums, kas ir pakļauts Tiesas pārbaudei (skat. it īpaši 2006. gada 6. aprīļa spriedumu lietā C-551/03 P *General Motors* /Komisija, Krājums, I-3173. lpp., 51. un 52. punkts, kā arī 2011. gada 29. marta spriedumu lietā C-352/09 P *ThyssenKrupp Nirosta*/Komisija, Krājums, I-2359. lpp., 179. un 180. punkts).

79 Tādējādi saistībā ar novērtējuma, ko Vispārējā tiesa veikusi attiecībā uz valsts tiesībām, pārbaudi apelācijas tiesvedībā Tiesai ir tikai kompetence pārbaudīt, vai ir notikusi šo tiesību sagrozīšana (2002. gada 24. oktobra spriedums lietā C-82/01 P *Aéroports de Paris*/Komisija, *Recueil*, I-9297. lpp., 63. punkts, un 2011. gada 21. decembra spriedums lietā C-318/09 P *A2A*/Komisija, 125. punkts).

80 Šajā ziņā tomēr ir jānorāda, ka sagrozīšanai ir acīmredzami jāizriet no lietas materiāliem, no jauna neizvērtējot faktus un pierādījumus (2008. gada 22. decembra spriedums lietā C-487/06 P *British Aggregates*/Komisija, Krājums, I-10515. lpp., 98. punkts; 2011. gada 10. februāra spriedums lietā C-260/09 P *Activision Blizzard Germany*/Komisija, Krājums, I-419. lpp., 53. punkts, kā arī iepriekš minētais spriedums lietā *A2A*/Komisija, 105. punkts).

81 Tomēr šajā gadījumā Francijas Republika nav norādījusi uz šādu sagrozīšanu, ciktāl tā nav pierādījusi, ka Vispārējā tiesa ir izdarījusi tādus secinājumus, kas acīmredzami ir pretēji attiecīgo Francijas tiesību noteikumu saturam, vai ir piešķīrusi kādam no šiem noteikumiem tādu piemērošanas jomu, kas tam acīmredzami nebūtu jāpiešķir, ņemot vērā pārējos lietas materiālus.

82 Tieši pretēji – ar šī sprieduma 68.–74. punktā izklāstītajiem argumentiem Francijas Republika būtībā ir tikai kritizējusi Vispārējās tiesas veikto to pierādījumu elementu novērtējumu, kurus veidoja attiecīgie Francijas tiesību noteikumi vai ar tiem saistītā valsts judikatūra, kas jau ir tikusi detalizēti izvērtēta pārsūdzētā sprieduma 62.–99. punktā un atgādināta minētā sprieduma 121. punktā.

83 Tāpat attiecībā uz kļūdu faktu juridiskajā kvalifikācijā, kas pakārtoti ir izvirzīta trešajā pamatā, pietiek norādīt, ka ar šo argumentu Francijas Republika faktiski nav apstrīdējusi sekas, kas ir tikušas izsecinātas no attiecīgo Francijas tiesību noteikumu juridiskā rakstura kļūdainās kvalifikācijas, ciktāl tā ir vienīgi apstrīdējusi Vispārējās tiesas veikto šo noteikumu izvērtējumu.

84 Šādos apstākļos visi šie otrajā pamatā izvirzītie pakārtotie argumenti un trešajā pamatā izvirzītie argumenti ir jānoraida kā nepieņemami.

85 Otrkārt, attiecībā uz argumentu par pamatojuma trūkumu pārsūdzētā sprieduma 99. punktā attiecībā uz apgalvojumu par sprieduma lietā *Campoloro* piemērojamību, izdarot secinājumu par valsts galvojuma par labu *La Poste* pastāvēšanu, ir jāatgādina, ka apelācijas tiesvedībā Tiesas pārbaudes mērķis ir it īpaši pārbaudīt, vai Vispārējā tiesa juridiski pietiekami ir atbildējusi uz visiem apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzītajiem argumentiem (2009. gada 2. aprīļa spriedums lietā C-202/07 P *France Télécom*/Komisija, Krājums, I-2369. lpp., 41. punkts un tajā minētā judikatūra).

86 Tomēr saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Vispārējās tiesas pienākums spriedumos norādīt pamatojumu, kas izriet no Eiropas Savienības Tiesas statūtu 36. panta un 53. panta pirmās daļas, neliek tai sniegt izsmeļošu izklāstu par visiem lietas dalībnieku izteiktajiem pamatojumiem. Tādējādi pamatojums var būt netiešs, ar nosacījumu, ka tas ieinteresētajām personām ļauj uzzināt iemeslus, uz kuriem balstās Vispārējā tiesa, un Tiesai gūt pietiekamu informāciju, lai veiktu savu pārbaudi apelācijas ietvaros (iepriekš minētais spriedums lietā *A2A*/Komisija, 97. punkts un tajā minētā judikatūra).

87 Šajā gadījumā ir jānorāda, ka pārsūdzētā sprieduma 99. punktā Vispārējā tiesa rezumējoši ir vienkārši atgādinājusi apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojumu attiecībā uz sprieduma lietā *Campoloro* pierādījuma spēku, uz kuru minētā sprieduma 93., 94. un 97. punktā jau tika sniegta skaidra, tieša un izsmeļoša atbilde, izvērtējot tās apstrīdētā lēmuma rindkopas, kurās valsts atbildības iestāšanās nosacījumi *EPIC* saistību neizpildīšanas gadījumā bija pielīdzināti automātiska un neierobežota tā saistību galvojuma mehānismam.

88 Līdz ar to, tā kā ar šo apgalvojumu saistītais pamatojums ļāva gan Francijas Republikai uzzināt iemeslus, kuru dēļ Vispārējā tiesa bija to noraidījusi, gan Tiesai iegūt pietiekamu informāciju savas pārbaudes veikšanai, arguments par to, ka Vispārējā tiesa nav izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu, ir jānoraida kā nepamatots.

89 No tā izriet, ka otrajā pamatā izvirzītie pakārtotie argumenti un trešajā pamatā izvirzītie argumenti kopumā ir jānoraida kā daļēji nepieņemami un daļēji nepamatoti.

Par ceturto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

90 Ceturtajā pamatā Francijas Republika galvenokārt apgalvo, ka Vispārējā tiesa, pārsūdzētā sprieduma 106. un 108. punktā, kā arī 123. un 124. punktā būtībā atzīdama, ka Komisija ir juridiski pietiekami pierādījusi no *La Poste* piešķirtā galvojuma izrietošas priekšrocības pastāvēšanu, ir pārkāpusi šajā jomā pastāvošos noteikumus par pierādīšanas pienākumu un apjomu un tādējādi ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. Pretēji tam, kas izriet no šiem punktiem, Komisijai esot jāpierāda nevis iespējamās, bet gan faktiskās pastāvošā atbalsta sekas, un tā jebkurā gadījumā nedrīkstot prezumēt nekāda veida sekas.

91 Pakārtoti Francijas Republika apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir sagrozījusi tai iesniegtos pierādījumus, pārsūdzētā sprieduma 110. punktā atzīstot, pirmkārt, ka Komisijai bija tiesības atsaukties uz novērtējuma aģentūru izmantotajām metodēm, lai apstiprinātu, nevis pierādītu priekšrocības pastāvēšanu. Otrkārt, līdzīga situācija esot arī saistībā ar to, ka tā pārsūdzētā sprieduma 111., 116.. un 123. punktā ir nospriedusi, ka Komisija tādējādi ir sniegusi pietiekamu informāciju, kas ļauj pierādīt, ka *La Poste* piešķirtais galvojums bija uzskatāms par priekšrocību, turklāt noraidot Francijas valdības argumentus, saskaņā ar kuriem novērtējuma aģentūras "nebija informētas" par *La Poste* juridisko statusu.

92 Komisija uzskata šo pamatu par nepamatotu, ciktāl tajā ir apstrīdēts Vispārējās tiesas vērtējums par to seku raksturu, kas Komisijai ir jāpierāda saistībā ar pastāvošu atbalstu, un par nepieņemamu – daļā, kas attiecas uz sagrozīšanu, jo tas patiesībā ir tikai lūgums atkārtoti izvērtēt pierādījumus.

Tiesas vērtējums

93 Ceturtajā pamatā Francijas Republika galvenokārt apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, nospriezdama, ka Komisija ir juridiski pietiekami pierādījusi priekšrocības, kas izriet no *La Poste* iespējami piešķirtā valsts galvojuma, pastāvēšanu, un pakārtoti – ir sagrozījusi pierādījumus.

94 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka atbalsta jēdziens ietver ne tikai pozitīvu palīdzību, bet arī intervenci, kas dažādi atvieglo izmaksas, kuras parasti ir jāsedz no uzņēmuma budžeta, un kas, kaut gan nav subsīdija šī vārda šaurākajā nozīmē, ir tai identiska pēc rakstura un rada tādas pašas sekas (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Bouygues* un *Bouygues Télécom*/Komisija u.c. un Komisija/Francija u.c., 101. punkts un tajā minētā judikatūra). Par atbalstu tiek uzskatīts arī tāds valsts intervences pasākums, kas neatkarīgi no tā veida var sniegt tiešas vai netiešas priekšrocības uzņēmumiem vai kas uzskatāms par saimniecisku priekšrocību, kuru saņēmējs uzņēmums negūtu parastos tirgus apstākļos (2003. gada 24. jūlija spriedums lietā C-280/00 *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*, *Recueil*, I-7747. lpp., 84. punkts, kā arī 2011. gada 8. septembra spriedums lietā C-279/08 P Komisija/Nīderlande, Krājums, I-7671. lpp., 87. punkts).

95 Tā kā valsts intervences pasākumiem var būt dažādi veidi un tie ir jāizvērtē atbilstoši to sekām, nevar izslēgt, ka valsts galvojuma veidā piešķirta priekšrocība var radīt valstij papildu izdevumus (skat. 1998. gada 1. decembra spriedumu lietā C-200/97 *Ecotrade*, *Recueil*, I-7907. lpp., 43. punkts, kā arī apvienotajās lietās *Bouygues* un *Bouygues Télécom*/Komisija u.c. un Komisija/Francija u.c., 107. punkts).

96 Būtībā, kā Tiesa ir jau nospriedusi, kad aizdevumu garantē dalībvalsts valsts iestādes, šis aizņēmējs parasti iegūst priekšrocību, jo finansiālās izmaksas, kas tam rodas, ir mazākas nekā tās, kas tam būtu radušās, ja tam šis pats finansējums un šī pati garantija būtu bijuši jāiegūst par tirgus cenu (skat. 2011. gada 8. decembra spriedumu lietā C-275/10 *Residex Capital IV*, Krājums, I-13043. lpp., 39. punkts).

97 Šajā ziņā Komisijas paziņojuma par [EKL] 87. un 88. panta piemērošanu valsts atbalstam garantiju [galvojumu] veidā 1.2., 2.1. un 2.2. punktā ir tieši norādīts, ka neierobežots valsts galvojums par labu uzņēmumam, kura juridiskās formas dēļ nav iespējams tā bankrots vai citas maksātnespējas procedūras, piešķir šim uzņēmumam tūlītēju priekšrocību un ir valsts atbalsts, jo tas ir piešķirts, tā saņēmējam nesamaksājot atbilstīgu prēmiju par risku, kuru ir uzņēmusies valsts, un ļauj arī "saņemt labākus finanšu nosacījumus aizdevumam nekā finanšu tirgos parasti pieejamie aizdevumu nosacījumi".

98 No šiem apsvērumiem tādējādi izriet, kā savu secinājumu 58. punktā ir norādījis ģenerāladvokāts, ka pastāv vienkārša prezumpcija, saskaņā ar kuru uzņēmumam, uz kuru nav attiecināmas parastās sanācijas un likvidācijas procedūras, piešķirts netiešs un neierobežots valsts galvojums uzlabo tā finansiālo situāciju, samazinot izmaksas, kas parastā gadījumā rastos tā budžetam.

99 Līdz ar to, lai procedūrā, kas attiecas uz pastāvoša atbalsta shēmām, pierādītu priekšrocību, kas ar šādu galvojumu piešķirta saņēmējam uzņēmumam, Komisijai pietiek vien pierādīt šī galvojuma esamību, nepastāvot pienākumam pierādīt tā no tā piešķiršanas brīža radītās faktiskās sekas.

100 Ņemot vērā šos principus, ir jākonstatē, ka visi argumenti, kurus Francijas Republika ir izvirzījusi ceturtajā pamatā, ir nepamatoti.

101 Pirmkārt, ir jānoraida galvenie izvirzītie argumenti attiecībā uz noteikumu par pierādīšanas pienākumu un apjomu neievērošanu saistībā ar priekšrocības, kas izriet no netieša un neierobežota valsts galvojuma, pastāvēšanas pierādīšanu.

102 Šajā ziņā ir jānorāda, ka Vispārējā tiesa ir atzinusi, ka Komisija nav kļūdaini pierādījusi šādas priekšrocības pastāvēšanu, pārsūdzētā sprieduma 106. un 108. punktā pamatoti atzīdama, ka šāds galvojums "kopumā ir tāds, kas var sniegt priekšrocību", jo tas tiek piešķirts bez pretatlīdzības un ļauj tā saņēmējam iegūt labvēlīgākus kredīta nosacījumus par tiem, kādus tas būtu ieguvis vienīgi savu nopelnu dēļ, līdz ar to samazinot saņēmēja budžetam radīto apgrūtinājumu.

103 Nenoliedzami, ņemot vērā šos konstatējumus, ir tiesa, kā ir norādījusi apelācijas sūdzības iesniedzēja, ka Vispārējā tiesa ir sniegusi pretrunīgu un nepietiekamu pamatojumu, pārsūdzētā sprieduma 123. punktā, pamatojoties uz Tiesas judikatūru, kura nebija atbilstoša, pirmkārt, nospriezdama, ka nav jāpierāda pastāvoša atbalsta faktiskās sekas, un, otrkārt, minētā sprieduma 124. punktā apstiprinādama, ka "turklāt priekšrocības [faktiskās] sekas, ko sniedz valsts galvojums, var tikt prezumētas".

104 Tomēr, kā savu secinājumu 69. punktā ir norādījis ģenerāladvokāts, šāda kļūda nevar būt pamats pārsūdzētā sprieduma atcelšanai. Iepriekš minētajos 123. un 124. punktos Vispārējā tiesa ir pamatoti secinājusi, ka Komisija ir ievērojusi pierādīšanas pienākumu un apjomu, kas tai pastāv, nosakot, vai netiešs un neierobežots valsts galvojums var tikt atzīts par priekšrocību, ciktāl tā ir precizējusi, ka šāds galvojums sniedz aizņēmējam iespēju "saņemt zemākas procentu likmes vai piedāvāt mazāku nodrošinājumu".

105 Otrkārt, ir jānoraida arī pakārtoti izvirzītie argumenti, kas attiecas uz šī sprieduma 91. punktā izklāstīto pierādījumu sagrozīšanu.

106 Šajā ziņā vispirms ir jākonstatē, ka, tā kā Francijas Republika faktiski nav norādījusi uz jebkādu pierādījumu sagrozīšanu, šie argumenti ir pieņemami tikai, ciktāl tie ir izvirzīti, lai pamatotu kļūdu tiesību piemērošanā, ko Vispārējā tiesa iespējami ir pieļāvusi, apstiprinot Komisijas veikto vērtējumu, kurā bija tikai apstiprinātas novērtējuma aģentūru izmantotās metodes.

107 Tomēr ir jānorāda, kā savu secinājumu 62. punktā ir uzsvēris ģenerāladvokāts, ka, ņemot vērā no šī sprieduma 98. un 99. punkta izrietošo secinājumu, saskaņā ar kuru priekšrocības, ko netiešs un neierobežots valsts galvojums rada tā saņēmējam, pastāvēšana var tikt prezumēta, Komisija drīkst izmantot novērtējuma aģentūru sniegto informāciju, ja tas tiek darīts tikai, lai apstiprinātu šādu priekšrocības pastāvēšanu.

108 Šādos apstākļos Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 110. punktā ir pamatoti atzinusi par atbilstošu apstrīdētajā lēmumā ietverto atsauci uz šo aģentūru izmantotajām novērtējuma metodēm.

109 Līdz ar to visi ceturtajā pamatā izvirzītie argumenti ir jānoraida.

110 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka apelācijas sūdzība ir jānoraida kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

111 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem. Atbilstoši šī reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz šī paša reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest Francijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā šai dalībvalsti spriedums ir nelabvēlīgs, jāpiespriež Francijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) apelācijas sūdzību noraidīt;

2) Francijas Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]